

Kapitola 2.

Ohrožený ráj

„Máš ... s tvou matkou ...“, malá zlatá chobotnice měla problém vyslovit slova zřetelně, „ehm ... mezi dalším přílivem a odlivem ... ehm ...“

Mariovi docházela trpělivost. Nejradši by chobotnici trochu pošouchl, aby se více snažila a dostala ze sebe rychleji to, co mu chce sdělit.

Ta zpráva byla ale příliš důležitá. Mario nesměl chobotnici poplést, jinak by ještě mohla zapomenout svůj text.

„Irden vzkazuje ... že ty a tvá matka ... že máte ... plavat k posvátnému ostrovu. A je to ... naléhavé.“

Teď to bylo konečně venku. Zlaté chobotnici se ulevilo a mrkla na Maria svým velkým černým okem.

„Díky,“ řekl Mario. „Vyřid', prosím, Irdenovi, že s námi může počítat.“

„Spolehni se.“ Malá zlatá chobotnice se otočila a plavala trhavými pohyby odtamtud.

Mario se za ní díval a přemýšlel, co má ta zpráva znamenat. Co bylo tak naléhavého, že mág Irden povolal jej a jeho matku na posvátný ostrov Talan-Tamar?

Ještě nikdy Mario na tomto ostrově nebyl, i když už několik měsíců žil ve vodním světě Talany. Mezitím už skoro zapomněl, jaké to bylo být člověkem a chodit po dvou nohách. Od té doby, co byl v Talaně, byl delfínem, stejně jako jeho matka Alissa.

Zde žila většina obyvatel ve vodě. Ostrovů tu bylo jen několik. Svět, ve kterém byl Mario dříve doma, byl obýván lidmi. V Talaně běh událostí určovali delfíni. Vše řídili, vzájemně se podporovali a žili v harmonii. Delfíni disponovali prastarým věděním, které jim v tom pomáhalo. Na posvátném ostrově Talan-Tamar se nacházely kouzelné a léčivé kameny sřežené Irdenem.

Talana byl ráj a Mario zde každý den objevoval nové, vzrušující věci. Pod vodou se nacházely ty nejkrásnější stavby z mušlového vápence, celé podzemní město. Budovy vypadaly, jako by byly vytvořeny z cukrové polevy – tak hladké byly jejich zdi a zdobení oken a bran. Tyto domy a paláce už byly velmi staré, tisíce let a umělci, kteří je vybudovali, již dávno zemřeli. V korálových zahradách, kam oko dohlédlo, vládla barevná nádhera, které se stěží co vyrovnalo.

Mario doposud poznal jen část Talany, neboť tento vodní svět byl nesmírně veliký. Po jeho dřívějším životě se mu nestýskalo, i když si na něj ještě tu a tam vzpomněl. V paměti mu zůstal především strach, který pronásledoval jej a jeho matku. Byli pořád na útěku a Mario žil v neustálé úzkosti, že ti druzí poznají, že jsou tuláky moře. Všude se cítil na okraji a bylo pro něj nesmírně těžké uzavřít jakékoli přátelství. Kromě Sheily, děvčete, se kterým se seznámil na Sardinii.

I ona byla tulačka moře. Poté, co zmizela Mariova matka, vydali se ji společně hledat a toto pátrání z nich udělalo opravdové přátele.

Mario stále ještě cítil obrovský vztek na Zaidona, Pána hlubin. Způsobil tulákům moře tolik zlého. I Mariova matka musela kvůli němu velmi trpět, když jí Zaidon bral životní energii, aby sám mohl být nesmrtelný. Mario pochyboval, že se z toho Alissa kdy vyléčí. Dozvěděl se, že existuje pouze jediné místo, kde se jeho matka může opravdu uzdravit – zde, v Talaně. Proto se s těžkým srdcem rozhodl, že zůstane delfínem a opustí Sheilu, i když ho toto rozdělení tolik bolelo.

Pravděpodobně se již nikdy neuvidí, neboť hranice mezi oběma světy se mezitím uzavřely. To byl také důvod, proč už se nemohl proměnit v člověka a Sheila v delfína.

Ponořen do svých myšlenek, plul Mario bílým tunelem z mušlí, aby mamince vyřídil zprávu, že mají plout k ostrovu Talan-Tamar.

„Mami?“ zavolal hlasitě a napjatě poslouchal.

Nedostal však žádnou odpověď. Alissa by vlastně měla být někde blízko. V tuto dobu bývala většinou se svými přítelkyněmi, které tu v Talaně poznala. Plavaly rády v okolních vodách, sdělovaly si novinky a poznávaly vodní svět.

Společnost jí dělala dobře, doslova rozkvétala. Na jejích pohybech bylo znát, že je již mnohem silnější a radostnější, než ještě před pár měsíci. Tehdy se mohla stěžít pohnout a Mario se bál, že by mohla zemřít.

„Mami, kde jsi?“

Žádná odpověď. Mario si začal dělat starosti, i když tu v Talaně skoro žádné nebezpečí nehrozilo. Ale on se

tak dlouho strachoval o život své matky, že své úzkosti od sebe jen tak jednoduše nedokázal odstříhnout.

Snažil se zůstat v klidu. Pak se vynořil nad hladinu, aby se nadechl. Podle zlatých sloupů, které se tyčily nad hladinou poznal, že každým okamžikem vyvrcholí příliv. Bylo na čase, vydat se k Talan-Tamar, než nastane čas odlivu – v případě nouze i bez Alissy. Když jej Irden povolal, pak je to určitě důležité. Možná Alissu zastihla zpráva na opačné straně ostrova a už plavala napřed.

Když se blížil k posvátnému ostrovu, jeho srdce tlouklo jako o závod.

Kousek před ním si všiml, jak se voda zakalila. Jakoby se pod hladinou táhla podvodní mlha a vytvořila kruh kolem ostrova. Mario se podivil. Zakalená voda nevěstila nic dobrého. Normálně by se dokázal orientovat, i když by nic neviděl. Jako delfín měl sonar a uměl proto svým sluchem rozpoznat překážky a bariéry. Tento smysl byl tak skvěle vyvinutý, že okolní předměty dokázal doslova „vidět“, ačkoli nepoužíval oči.

Ale zde, v zakalené vodě, sonar najednou nefungoval. Mario si přišel jako slepý. Co se tu dělo? Byl snad posvátný ostrov obklopen nějakou magickou ochrannou zdí? Všiml si, jak v něm narůstala panika a pokoušel se proti ní bojovat. Za žádnou cenu nesměl ztratit orientaci! Kdyby nevěděl, kde je nahoře a dole, pak by mohl utonout ... Náhle narazil svým čumákem na něco tvrdého. Skála. Krátká bolest projela jeho tělem. Pak se mu podařilo vynořit. Nad hladinou opět viděl.

Posvátný ostrov ležel přímo před ním. Talan-Tamar. Mezi skalami se tyčily zlaté sloupy. Někde za nimi musely ležet magické kamenné zahrady, o které se staral Irden. Po jeho pravé straně se rozprostírala laguna.

Mario udeřil svou ocasní ploutví a plaval k ní. Dával pozor na to, aby zůstal hlavou nad vodou a nedostal se opět do víru zkalené vody.

Teplota laguny byla znatelně vyšší než teplota moře. Sůl Maria štípala do kůže. Připlul až ke břehu, opatrně, aby neuvázl v písku. Dál to nešlo. Stín jednoho ze zlatých sloupů dopadal na hladinu vody.

Mario se ptal sám sebe, jak Irdena najde. Kde byly ony kamenné zahrady? Myslel, že se k nim bude moci dostat vodní cestou. Snad nepřišel na špatnou stranu ostrova.

Tu si náhle všiml lidské postavy, která se blížila k laguně. Mario poznal Irdena a podivil se.

Automaticky předpokládal, že Irden své povinnosti *strážce kamenů* vykonává v delfíní podobě. Copak se vstoupením na Talanu navždy nezřekl své lidské podoby, stejně jako Mario a jeho matka Alissa?

Irden se sklonil k Mariovi.

„Opozdil ses,“ řekl mu se shovívavým úsměvem.

„Mrzí mě to,“ odpověděl Mario. „Hledal jsem matku, ale nepodařilo se mi ji najít.“

„Nedělej si o ni starosti, už je tu.“

Mariovi spadl kámen ze srdce.

„Proč jste člověk a ne delfín?“ zeptal se Irdena.

„Myslel jsem, že se v Talaně už podoba měnit nedá.“

„Dokud jsou brány Talany zavřeny, nemohou se tuláci moře proměnit,“ odpověděl Irden. „Okolnosti si však vyžádaly, ono nebezpečné spojení obou světů alespoň na krátký čas obnovit. Bude lepší, když i ty na sebe vezmeš lidskou podobu.“

„Ale já už se neumím proměnit,“ odvětil Mario. Věděl to, protože to již několikrát zkoušel. Od té doby, co byl v Talaně, už to prostě nešlo. Dříve se musel jen krátce soustředit, aby změnil podobu.

Irden se k němu sehnul tak hluboko, až se mu tmavomodrý rukáv ponořil do vody. Jeho ruka se dotkla Mariovy pravé ploutve. Chlapec pocítil, jak jím projelo teplo a energie. Zlatý pás, který měl Irden na sobě, se třpytil na slunci a Mario si chvíli připadal jak oslepený.

„Proměň se,“ řekl Irden naléhavým hlasem. „Staň se člověkem!“

Mariovo tělo se začalo měnit. Z jeho prsních ploutví se staly paže. Ocasní ploutev se rozdělila v půli a objevily se dvě dlouhé nohy. Kosti jeho lebky také změnilly tvar a Mario cítil ve svém obličejí škubání a pnutí. V uších mu hučelo a točila se mu hlava.

Irden podal Mariovi ruku a táhl. Chlapec neohrabaně vylezl na pevninu. Nohy ho nechtěly poslouchat. Byly tak těžké.

Mario si prohlédl své tělo. Jeho staré plavky mu už byly téměř malé. Tělo se protáhlo a zesílilo. Od té doby, co byl naposledy člověkem, vyrostl. Nyní mu bylo téměř čtrnáct.

Byl překvapen délkou svých paží. Když zahýbal prsty, musel si zase nejdřív zvyknout na ten zvláštní

pocit. Písek ho hřál do chodidel. Zabořil do něj své prsty a vzpomínal, jaké to dřív bylo.

Irden se usmál. „Pojď, není to daleko.“

Mario se za ním vydal do kopce, až došli k úbočí, ve kterém leželo menší jezero. Mario si všiml, že se v mělké vodě třpytí různobarevné kameny. Uprostřed, za syčení, stoupal sloup vody, a když se vítr otočil, pár kapek dopadlo i na Maria.

„Au!“ Uskočil zpět a třel si paži. Voda páčila jako čert.

„Vidíš, co se děje,“ pronesl tiše Irden. „Horko. Talana se zahřívá. To není dobré.“

Mario se na něj tázavě zadíval.

„Dělám, co mohu,“ pokračoval Irden. „Ale pomalu už nevím, jak dál. Stojíme zde v samém srdci Talany, na jejím posvátném místě. Magické vodní kameny mají velkou moc. Donedávna dokázaly stoupající teplotu zchladit a držet v rovnováze, ale pozvolna to začíná být nad jejich síly.“

Mariovi vyschlo v ústech. „A ... a co to znamená?“

Irdenůj obličej zvažněl. „Pokud se nám nepodaří postupující oteplování zastavit, Talana pozvolna zahyne. Ke změně dochází nenápadně, ale zkáza již započala. Mušlové paláce a korálové lesy na dně moře se začínají rozpadat, neboť se mění složení vody. Je postupně slanější a také kyselejší. A protože jsou korály a mušle domovem pro mnoho živočichů a rostlin, nebude to dlouho trvat a i ony zmizí.“

Mario ustaraně zkrabatil čelo. Do této doby považoval Talanu za ráj. Byl šťastný, že po útrapách minulého léta našel místo, kde si nemusel dělat žádné starosti. Očividně se mýlil.

„Co způsobuje, že se Talana mění?“ chtěl vědět.

„Co se proti tomu dá dělat?“

„To kdybych věděl.“ Pokrčil Irden rameny. „Něco Talanu vyvedlo z rovnováhy. Již dávno. Všimli jsme si toho ale teprve teď. Prohlížel jsem si záznamy a také zkoumal jednotlivé vrstvy mořského dna. Muselo se to stát asi před šesti tisíci lety ...“

„Zaidon,“ řekl okamžitě Mario. „Snad s tím má on co do činění.“

Irden přikývl. „To je i moje domněnka. Před více než šesti tisíci lety opustil Zaidon Talanu. Ukradl kámen poznání a s jeho pomocí založil říši Atlantidy.“

„Může za to snad kámen poznání?“

„To si nemyslím. Kámen poznání je nesmírně mocný čarovný kámen, ale ne životně důležitý pro Talanu. Zaidon si s sebou musel odnést ještě něco jiného – něco, bez čehož Talana nemůže navždy existovat.“

„Co by to mohlo být?“ zeptal se Mario.

„Nemám ponětí,“ řekl Irden. „Abychom se to mohli dozvědět, musel by se někdo vydat do Atlantidy, šest tisíc let do minulosti.“

Mario se zarazil. „To je přece nemožné.“

Irden se na něj podíval. Jeho oči měly zvláštní lesk.

„Ale ano, existuje jeden způsob, Mario.“

Chlapci se překvapením málem zastavil dech. „Chcete tvrdit,“ koktal rozrušeně, „že se dá cestovat do minulosti?“

Hlavou mu proletělo tisíc otázek. Myslel na tu spoustu věcí, které si ještě před několika měsíci vůbec nedokázal představit.

Magii, například. A to, že kromě světa, který zná, existuje ještě jeden – Talana, říše delfínů.

A teď ještě možnost, cestovat zpět v čase ...

„Je pouze jeden způsob, jak Talanu zachránit,“ řekl Irden. „Měl bys dost odvahy vydat se na průzkumnou cestu do Atlantidy?“

„Já?“ Mario si všiml, jak se mu zrychlil tep. Proč si Irden myslel, že by Talanu mohl zachránit právě on? Sám se přece mohl vydat na tuto misi.

„Ano, ty,“ řekl Irden klidně. „Já to udělat nemohu, byť bych chtěl sebevíc.“

„Proč?“

„Víš, že se Atlantida potopila?“

„Ano.“ Mario přikývl.

„Byl jsem u toho – tenkrát,“ řekl mág tichým hlasem.

Nyní se Mario rozpomněl na to, co jemu a Sheile Irden před nějakým časem vyprávěl. Zaidon vládl Atlantidě. Magie kamene poznání však způsobila, že se postupně stával stále lačnějším po bohatství a moci. Obyvatelstvo této říše muselo kvůli jeho zvlí velmi trpět. Okolnosti byly nakonec tak zlé, že se Irden rozhodl zasáhnout. Opustil Talanu, aby mohl Zaidona porazit. Došlo k obrovskému boji mezi oběma mágy, při

kterém se kámen poznání rozbil. Následkem toho zanikla Atlantida.

„Nemohu se vydat zpátky do Atlantidy,“ řekl Irden. „Nemohu riskovat, že bych potkal sám sebe.“

Mariovi bzučelo v hlavě. „Ach ano,“ mumlal. Pokoušel si představit tuto situaci. Co by se stalo, kdyby se Irden číslo jedna setkal s Irdenem číslo dvě? Došlo by k vzájemnému vymazání jako materie a antimaterie? Možná by to bylo jako mluvení se svým obrazem v zrcadle. Na každý pád by takové setkání mohlo nebezpečně změnit historii.

„To se v žádném případě nesmí stát,“ vysvětlil Irden. „Ty jsi však nikdy v Atlantidě nebyl. Tudíž se tam můžeš bez tohoto nebezpečí vydat a trochu se porozhlédnout. Třeba se ti podaří vysledovat nějakou stopu toho, co tenkrát Zaidon z Talany odcizil.“

„To ... to mám cestovat úplně sám?“ zeptal se Mario. Odvaha mu sice nechyběla, ale představa, že se na tak dlouhou cestu do minulosti vydá zcela sám, mu naháněla strach. „Nemohu si vzít nikoho s sebou?“

„Samozřejmě tě bude někdo doprovázet,“ řekl Irden. „Já to bohužel nemohu být, ačkoli bych velmi rád.“

Teprve teď si Mario všiml ženské postavy, která seděla na skále na druhé straně jezera. Nejspíš tam čekala už celou tu dobu. Nyní vstala a kráčela po břehu podél jezera. Mario poznal svou matku a usmál se. Alissa se změnila. Když ji Mario viděl v lidské podobě naposledy, byla to prastará, bělovlasá žena, která se dokázala pohybovat jen s velkou námahou a kulháním. Teď působila

dokonce ještě mladším dojmem, než před oním dobrodružným létem. Usmála se na svého syna. Mario se k ní rozeběhl, a když se objali, cítil se nepopsatelně šťastný. Talana dokázala zázrak.

„Ty jsi ale vyrostl, Mario,“ řekl Alissa, když syna pustila. „Vím, že to je věta, kterou děti často slyší, ale je to pravda! Jsi teď větší než já.“

Mario se rozzářenýma očima díval na maminku. Byl radostí bez sebe, jak dobře vypadala.

Alissa se krátce podívala na Irdena a pak se zase obrátila na svého syna. „Slyšel jsi, že je Talana v nebezpečí?“

Mario přikývl. „Irden mi to právě řekl.“

„Tak překrásný svět,“ pronesla Alissa tiše. „Ještě nikdy jsem se necítila tak šťastná, jako zde. Talana nesmí zaniknout! My oba uděláme vše proto, abychom tento ráj zachránili.“

Irden si odkašlal. Mario si všiml nejistoty v jeho očích.

„Mario nemůže jít sám, to je jasné,“ řekl Irden. „Ale jestli jsi ty, Alisso, ta pravá průvodkyně, to s jistotou nemohu říct. Ta cesta je nebezpečná ...“

„Nebojím se,“ odpověděla ihned Alissa a rozhodně odhodila vlasy dozadu.

Mario se tiše zasmál. Taková byla jeho matka dříve – odvážná a energická, než z ní strach ze Zaidona udělal uzlíček nervů.

„Ta cesta by právě pro tebe mohla být obzvláště nebezpečná,“ varoval ji Irden. „Vzpomeň si. Než jsi přišla sem do Talany, byla jsi blízko smrti. Zaidon ti ukradl

mnoho let tvého života. V tvém světě bys bývala brzy zemřela, ale zde, v Talaně, jsi byla uzdravena.“

„Jsem zdravá a silná, že bych mohla vytrhávat stromy,“ utvrdila ho Alissa. „Nenechám svého syna cestovat samotného. Kvůli mně už podstoupil dost nebezpečí.“

„Mami,“ řekl Mario váhavě. „Myslím, že Irden chce říci něco jiného.“

„Ano.“ Irden upřel svůj pohled na Alissu. „Nepochybuji o tvé odvaze, Alisso. Když ale projdeš branou světa a vrátíš se znovu do tvého světa, mohlo by se stát, že tvé uzdravení zmizí. A pak, Alisso, umřeš. Je to magická síla Talany, která tě drží při životě.“

„Tomu nevěřím,“ řekla Alissa. „Mně se přeci daří dobře. To říkáte jen proto, abyste mě ušetřil. Půjdu s Mariem ...“

„Málem jsi zemřela, mami,“ zašeptal Mario. Tato vzpomínka se hluboko vryla do jeho paměti. „Irden má pravdu. Po pár minutách bys zemřela.“ Kousl se do rtů, které se najednou rozechvěly. „To nechci, mami. Pak by bylo všechno nadarmo.“

Alissa vzala svého syna do náručí a silně ho k sobě přitiskla. Pak ho pustila.

„Tak dobře,“ řekla. „Zůstanu zde. Ale trvám na tom, aby sis do Atlantidy vzal někoho s sebou.“

Mario si ihned vzpomněl na Sheilu. S ní zažil ta nejnebezpečnější dobrodružství. Byla společníkem, se kterým se mohl vydat kamkoliv. Ale Sheila se rozhodla, že chce žít ve světě lidí. Pravděpodobně teď byla zase v Hamburku. Jak by jí poslal zprávu? Nevěděl ani adresu, ani telefonní číslo.

„Na koho myslíš?“ zeptal se Irden.

„Na Sheilu,“ odpověděl tiše Mario.

„Tak proč se jí nezeptáš?“ chtěl vědět Irden.

Mario se na něj udiveně podíval. „Jak to mám udělat? Žije přece u lidí, někde v Hamburku.“

Irden se tajemně zasmál. „Zapomněl jsi, že jsme v Talaně?“

„Ne, to samozřejmě vím,“ řekl Mario. „Právě proto je to přece tak těžké, protože ...“

„Talana je svět plný kouzel a magie,“ přerušil ho Irden. „Pomůžu ti navázat kontakt se Sheilou.“

„Jak to uděláte?“ chtěl vědět Mario. Vůbec si to nedokázal představit.

„Pošleš jí sen,“ řekl Irden. Ukázal na jezero. „Vidíš ty magické kameny? Některé z nich umí uzdravit. Jiné ti pomohou změnit podobu. Nebo prodloužit život. A některé kameny umí ještě mnohem více. Víš přeci, že kámen poznání, díky kterému se Zaidon dostal k moci, pochází původně z Talany, stejně jako sám Zaidon.“

Mario přikývl. Hleděl na kameny ve vodě. „A který kámen mi pomůže poslat Sheile sen?“

„Kameny snů jsou vždy fialové ...“

